

عنوان مقاله:

واکاوی تحلیلی روش شناسی تعبیر کنایی در فرایند ترجمه حداد عادل

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرآن و حدیث، دوره 12، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

محمدحسن امرایی - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه ولایت ایرانشهر

خلاصه مقاله:

در این جستار به بررسی روش شناسی ترجمه کنایه و نقد عملکرد استاد حداد عادل پرداخته شده است. ناقدان و صاحب نظران ترجمه، سه روش را برای ترجمه کنایه مناسب دانسته اند، و بر این اعتقادند که شیوه کنایی، بهترین روش برای ترجمه تعبیر کنایی معادل دار در زبان مقصد (ترجمه) است، در غیر این صورت، باید به روش معنایی، و حتی المقدور از ترجمه تحت اللفظی صرف نظر نمود. نگارنده نیز روش ترکیبی و تلفیقی: معنایی - ارتباطی را پیشنهاد می کند؛ با این حال، حداد عادل بیشتر تعبیر کنایی را به سبک تحت اللفظی صرف ارائه کرده که ضعیف ترین شیوه برای برگردان کنایه است و اساسا نمی تواند لطایف معانی پنهان کنایه را به مخاطب بازتاب دهد. دستاورد این پژوهش که با استقصاء تام ترجمه و با اعتماد به روش توصیفی - تحلیلی و نقدی انجام شده، نشان می دهد که حداد عادل، در ترجمه کنایه روش یک نواختی ندارد و از روش های مختلف کنایی، معنایی، معنایی - ارتباطی و تحت اللفظی بهره گرفته که مطلوب و مورد نظر است؛ اما مسئله مهم استفاده غیر روشمند و بی برنامه ایشان از سبک تحت اللفظی است، تا جایی که از مجموع 15 مورد کنایه ای که از سراسر ترجمه وی بررسی شد، 9 مورد به شیوه تحت اللفظی صرف، 4 مورد به شیوه معنایی، 1 مورد به شیوه کنایی و 1 مورد نیز به شیوه معنایی ارتباطی ترجمه شده است. این موضوع ترجمه حداد عادل از کنایات را با چالشی آشکار مواجه ساخته است. هدف این مقاله، بررسی ترجمه حداد عادل با محوریت کنایه، و پیشنهاد مطلوب ترین شیوه برای ترجمه این ساختار بلاغی است که در موارد فراوانی نیازمند بازنگری مجدد است.

کلمات کلیدی:

ترجمه قرآن، تعبیر کنایی، حداد عادل، روش شناسی، ترجمه تحت اللفظی، نقد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/871486>

